

ningsfulde Omraader var det lykkedes de fire Partier at naa til Enighed; paa en Række andre Omraader var det lykkedes at samle de to Regeringspartier og henholdsvis Venstre og Konservative, alt efter Sagerens Karakter. Nu var Opgaven blot at føre denne Udvikling videre, for overalt, hvor Folkestyret brød sammen, var en Hovedaarsag hertil den, at Folkestyret over for Tidens Opgaver ikke var handledygtigt, og paa Grundlag af Nutidens Partideling vilde det igen sige forhandlingsdygtigt. Christmas Møller havde i den senere Tid ved forskellige Lejligheder talt om Samling af Kræfterne inden for det politiske Arbejde. Hvis dette betød, at han ønskede et Samarbejde i Respekt for hinandens Anskuelser, visende Hensyn til de forskellige Forhold og forskelligartede Interesser, hvoraf Helheden bestaar, vilde de Radikale med Glæde imødesee et Samarbejde med ham.

Valdemar Thomsen (F. F.) kunde i det væsentlige give Hartvig Frisch Ret i hans Betragtninger angaaende Udenrigs- og Neutralitetspolitikken og til Dels med Hensyn til Forfatningsspørgsmaalet, men saa hørte Enigheden ogsaa op. Han stillede det Spørgsmaal, hvorledes de to Regeringspartiers Chancer vilde være paa den kommende Valgdag, naar man saa hen til, om Vælgernes Forventninger var opfyldt og Tilliden til Styre og System i Behold. Regeringens Løfte om en positiv Erhvervs politik var da opfyldt paa den Maade, at Tilstanden i Landbruget, den vigtigste Gren af dansk Erhvervsliv, nu var en saadan, at store Arealer i de stormramte Egne ikke vilde blive tilsaet, medmindre Staten traadte hjælpende til, og Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden, Tilvejebringelse af Arbejds muligheder for den opvoksende Slægt var faldet om muligt endnu slettere ud. For mindre end et Aar siden havde Formanden for den socialdemokratiske Gruppe udtalt, at det eneste, der kunde føre til en Løsning, var *Samarbejde mellem Arbejder og Bonde*, og Løsenet havde den Gang været, at det arbejdsskabende Element skulde hjælpes og den passive Kapital bringe Ofrene. Men der var overhovedet ikke gjort Forsøg paa at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet ved en ordentlig Beskæftigelse i Landbruget eller gjort det bitterste for at faa Samarbejde i Stand mellem Arbejder og Bonde. Regeringen havde derfor ved sin kortsynede Politik ikke alene skuffet Tusinder af sine egne Vælgere, men var i Færd med at bringe Demokratiet i alvorlig Fare.

For nu at faa konstateret, om Folketinget vilde «tage Medansvaret for den gølge økonomiske Politik, der føres», og for de uholdbare Tilstande navnlig i Landbruget og de dertil knyttede Erhverv, stillede Taleren følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*: